

РЕШЕНИЕ

№ 7531

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8354** по описа за **2022** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба от И. П. Б. с адрес в [населено място], срещу решение № 3086 от 08.08.2022 г. на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав, постановено по НАХД № 1962/2022 г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-026839/29.12.2021 г., издадено от началник група в отдел „ПП“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от три месеца, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност. Твърди, че в решението си съдът не е извършил обективна и всеотраслова проверка на фактите и не е обсъдил в цялост възраженията срещу НП и АУАН. Моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на оспореното НП.

В съдебно заседание, не се явява. Представя писмено становище, в което поддържа жалбата.

Ответникът, не се представлява в съдебно заседание, не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 06.09.2021 г., в 14.33 ч. в [населено място], на бул. Л. шосе, с посока от [населено място] към [населено място], неизвестен водач е управлявал лек автомобил „О. А.“, с рег. [рег.номер на МПС], и до № 271, при ограничение 50 км./ч. за населено място, водачът управлява с наказуема превишена скорост 106 км./ч.

Нарушението е установено с техническо средство видеосистема TFR1-M с № 653, записваща дата, час, скорост и регистрационен номер на МПС. За нарушението е направен снимков материал. Представени са доказателства – протокол от проверка на система за видеоконтрол от БИМ, от които се установява, че техническото средство е преминало преглед за техническа годност на 23.10.2020 г., с 12-месечен срок на валидност.

Представени са по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 и Протокол № 9-38-20/23.10.2020 от проверката на мобилна система за видеоконтрол TFR1-M, Протокол 4332р-46046/07.09.2021 г. за използване на АТСС TFR1-M № 653 на дата 06.09.2021 г. и снимков материал – клип № 27178, ежедневна форма на отчет от 06.09.2021 г.

Направена е проверка относно собствеността на лекия автомобил, който е засечен с превишена скорост, от която е установено, че същото е собственост на И. Б. Б., който е представил декларация по чл. 188 от ЗДвП от 15.12.2021 г., с която декларира, че лекият автомобил, на 06.09.2021 г., в 14.33 ч. е управляван от него.

След установяване на извършеното нарушение и установяване собственикът на лекия автомобил, чиято скорост е била отчетена и лицето, което го е управлявало, е издаден АУАН № АВ043155/15.12.2021 г. от мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ при СДВР, в който е описано констатираното нарушение. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 21, ал. 1, вр. чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя. АУАН е подписан без възражения, такива не са направени и в срока за това.

Въз основа на АУАН е издадено НП № 21-4332-026839/29.12.2021 г., издадено от началника група, в отдел „ПП“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от три месеца, за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

НП е връчено на жалбоподателя на 24.01.2022 г.

По делото е представена справка картон на водача, от която се установява, че на жалбоподателя са издавани 4 бр. ЕФ за нарушения на ЗДвП.

По делото са представени доказателства за компетентността на актосъставителя и издателя на НП.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил

обжалваното Решение № 3086 от 08.08.2022 г., постановено по НАХД № 1962/2022 г., с което е потвърдил НП № 21-4332-026839/29.12.2021 г., издадено от началник група в отдел „ПП“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от три месеца, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е Решение № 3086 от 08.08.2022 г., постановено по НАХД № 1962/2022 г., с което СРС е потвърдил НП № 21-4332-026839/29.12.2021 г., издадено от началник група в отдел „ПП“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, на И. Б. Б., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от три месеца.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от И. Б., допустима жалба.

В процесния случай, АУАН е издаден от компетентен орган - мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР, а НП от началник група към СДВР, отдел ПП, надлежно упълномощени, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са

конкретизирани в пълнота. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на влезлия в сила акт, НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. В АУАН са описани основните и съществени обстоятелства, свързани с нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателя да разбере какво е нарушил.

За да потвърди НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че извършеното нарушение е безспорно доказано от събраните доказателства, и по-конкретно от показанията на актосъставителя и приобщения снимков материал. Приел, че по делото не са ангажирани доказателства противостоящи на събраните и установяващи извършването на нарушението по несъмнен начин.

Съдът споделя изложеното в решението на СРС, поради което счита, че решението е правилно и законосъобразно. Съдът намира, че по делото е доказано, че на 06.09.2021 г., в 14.33 ч. в [населено място], на бул. Л. шосе, от [населено място] към [населено място], Б. е управлявал лек автомобил „О. А.“, с рег. [рег.номер на МПС], като до № 271, при ограничение 50 км./ч. за населено място, управлява с наказуема превишена скорост 106 км./ч. В съставеното НП, нарушението е описано по начин, който дава възможност на лицето да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение. Отразена е посоката на движение на МПС, управлявано от жалбоподателя, както и е конкретизирано населеното място, в което е извършено нарушението, улицата, по която се е движело МПС-то, посоката на движение, датата и часа на преминаване през участъка, в който е засечена превишената скорост. По отношение съдържанието на процесното НП и неговото съответствие с изискванията на закона, СРС е изложил подробни мотиви, които се споделят от настоящата инстанция.

Разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП урежда правото на контролните органи, при установяване на нарушения на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи. В конкретния случай е използвана мобилна система за контрол на скоростта TRF1-M № 653, която заснема точна дата, час, рег. номер на МПС и скорост, данните от която са подробно описани, в издадения АУАН и в последствие в НП. Представени са доказателства за изправност на техническото средство, като е представен протокол от проверка на мобилната система от 23.10.2020 г. Правилно съдът е приел, че посоченото в писмо на А., касае друго населено място, а не процесното. На настоящия съдебен състав обаче също е известно, че [улица] попада на територията на [населено място], Столична община, район „В.“. Ето защо в оспореното решение не е налице съществен порок, водещ до неговата неправилност, състоящ се в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора.

С разпоредбата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. В разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП /ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г./ е предвидено, че за превишаване на скорост над 50 km/h, нарушителя се наказва с глоба от 700 лв., и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. Правната квалификация на нарушението съответства на установените по делото факти, поради което правилно съдът е потвърдил наложеното наказание. Наложено на жалбоподателя наказание е определено в предвиден за това размер от 750 лв. и три месеца лишаване от свобода,

поради което невъзможно е намаляването на нито едно от двете кумулативно предвидени наказания. В разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН е предвидено, че административното наказание се определя съобразно с разпоредбите на този закон в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение, като при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Смекчаващите обстоятелства обуславят налагането на по-леко наказание, а отегчаващите - на по-тежко наказание. Предвидено е, че заменянето на предвидените за нарушенията наказания с по-леки по вид не се допуска освен в случаите, предвидени в чл. 15, ал. 2 ЗАНН, в която е предвидено, че на непълнолетните административното наказание глоба се заменя с обществено порицание. Не се допуска също така определяне на наказание под предвидения най-нисък размер на наказанията глоба и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност.

Не може да бъде споделено възражението на жалбоподателя, че не е установено категорично, че максимално разрешената скорост в процесния участък е по-голяма от 50 км./ч. Да не се даде вяра на посоченото от контролните органи ограничение за населено място, означава, че съдът следва да изисква за всяка една улица и булевард в населено място доказателства за поставянето на знаци, с които се въвежда различна от законово определената максимална скорост. Служителите разполагащи технически средства за контрол на скоростта имат задължение да посочват каква е максимално разрешената скорост за участъка, в който извършват контрол. За настоящия съдебен състав не е известно в [населено място], на бул. Л. шосе, някога да е била разрешена максимална скорост по-висока от 50 км./ч. В заключение следва да се има предвид, че водачът е длъжен винаги да спазва ограниченията на скоростта, независимо дали ще е поставен под угрозата да бъде видеозаснет или не. Скорост 106 км./ч. за населено място е твърде висока скорост, създаваща реална предпоставка за реализиране на ПТП. С наложената глоба се постига целта на административното наказание – да насочи нарушителя към спазване на установения от закона ред при управление на МПС в градски условия.

В крайна сметка, настоящия съдебен състав счита, че нарушението е установено безпротиворечиво, като извършено от жалбоподателя, който е управлявал лекия автомобил, което е установено от контролните органи по надлежния ред за това, чрез техническо средство, за което нарушителя е санкциониран по съответния за това ред, чрез издаване на АУАН и след това на НП, съдържащ всички предписани от закона реквизити. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да доведат до неговата отмяна. За извършеното нарушение е проведена процедурата по налагане на наказание със съставяне на АУАН и НП, т.е. по общият ред по ЗАНН за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. В този случай, записът на мобилното техническо средство създава висока степен на достоверност като годно доказателствено средство.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3086 от 08.08.2022 г., постановено по НАХД № 1962/2022 г. на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.